Privește-mă sincer, și nu te preface că nu mă vezi

On Martie 20, 2020

Învață să faci din arta ta povestea minunată a unei ființe a naturii compatibilă cu noblețea, solemnitatea și spiritualitatea unei imagini a „Celui de Neimaginat".

Sunt doar o frunză, poate cea mai vizibilă într-un plan mai înalt de existență, din cauza stării mele de spirit. Mă vezi, mă simți, mă reții în memoria ta, nu-i așa? Sunt imaginea unei mișcări sensibile față de chemarea realizată de schimbarea anotimpurilor, *ispirazione o omaggio all'artista* , oferind timpului exemplul unei libertăți totale de apropiere către artă, către frumos și bine, cu condiția să fiu considerată drept cheie și condiție primă a oricărei libertăți de expresie.

Atractivă, bine îngrijită, vederea mea este chiar vederea ta căreia i se adaugă simțirea unei providențe pe care și eu am simțit-o de atâtea ori „prezentă" în simțul artistului de a vedea o realitate pregnantă și vibrantă, extinsă într-o expresie visătoare, melancolică sau suferindă. Ochii impregnați puternic cu naturalism nu uită niciodată o minune a naturii, iar privirea, chiar și cea mai îndepărtată, nu poate evita intrarea ochiului în contact cu arta. Cu prisosință, arta de a face dintr-o pictură oarecare o poveste de vis, sau dintr-o poveste oarecare o imagine asemănătoare unei picturi sublime.

Un joc de culori într-un peisaj de toamnă, sau o speranță obosită într-un joc de-a v-ați ascunselea?

Există un soi de privire pe care ochiul nu o surprinde decât prin înrudirea cu o realitate artistică. Se numește fotografie, sau creație științifică. Aici sunt menționată doar în trecere, rareori în scopul asigurării solemnității, și doar de către iubitorii de selfies. Cu discreție, cu bun gust, pledând pentru autonomia esteticului, am fost nevoită să-mi fac un obicei de a mă introduce singură în peisajul unui tablou cuprins de privirea vizionară a unui artist care știe să exprime foarte bine absolut tot ce știe toată lumea, dar pe care lumea nu o poate face.

Atât de mare îmi este dorința de a fi imortalizată într-un tablou comandat să fie genial, sau măcar într-un poem de geniu care marchează cultura lumii. Cred că aici se intersectează filosofia marilor artiști cu gândurile mele.

Leadership: Ceea ce scoate în evidență imaginea ta se poate asocia cu arta de a imortaliza stări decupate artistic dintr-o anume zonă a sensibilității naturii care te poate transfigura într-un entuziast al trăirilor pure?

Dacă nu știi să fii o frunză, plăcută la atingere, în înțelesul propriu al cuvântului "Creație", plasând pensula între o multitudine de culori sensibile la vedere, atunci nu știi nimic despre cum să fii o forță a naturii pe care artistul și-o exercită în scopul de a realiza o capodoperă. O frunză poate să exprime o exclamație, o întrebare sau un răspuns. Ştie să se bucure în fiecare clipă de imaginea statică sau dinamică pe care o surprinde artistul în încercarea de a articula un detaliu care-și face apariția deseori în momentele cele mai nepotrivite.

Aceeași frunză, din marele amestec de culori al lumii, îmi călăuzește gândurile, sufletul, viziunea, spre un fragment din "1001 de nopți", pentru că frunza are darul de a spune povestea copacului din care a căzut, iar copacul l-a cunoscut bine pe omul care l-a plantat. Iar acel om, pe când era un biet tânăr, sărac dar visător, a făcut o călătorie până la marginea Deșertului Siriei, deșert care se întinde până la Eufrat, și unde domnea califul Harun al-Rașid din Dinastia Abbasizilor. În acest deșert el și-a scris propria poveste.

- Poți tu să-mi spui, o, tinere, de unde ai dobândit toate lucrurile acestea, câtă vreme nu ești decât un supus dintre supușii mei? Îl întreabă Harun al-Rasid. Cum se face, dar, c-ai ajuns, în atât de puțină vreme, și atâta de tânăr încă, la treapta aceasta de bogăție, de fală și putere? Tu, care erai cel mai leneș și mai molâu din câți se pot găsi pe fața pământului?

- Am să-ți spun povestea mea, o, emire al drept-credincioșilor, care este o poveste atât de minunată și de plină de întâmplări nemaipomenit de vrăjite încât, dacă ar fi scrisă cu acul pe colțul din lăuntru al ochiului, ar fi o învățătură de mari foloase pentru acela care ar voi să se bucure de ea.

Şi toate acestea pentru că o frunză marchează trecerea dintre lumi, fiind luată în seamă doar de memoria unei conștiințe care știe să scrie o poveste despre "destin" cu testul credinței, al înțelepciunii și al elanului creator.

Leadership: Poți să explorezi zonele fine ale sensibilității tale pe principiul asocierii care guvernează spiritualitatea, solemnitatea și puterea sentimentelor autentice care fac ca o mie de oameni să se transforme într-unul singur?

Frunza poate să memoreze, poate să mă asculte, la fel cum o ascult și eu pe ea, fiindcă frunzei nu-i pasă cine o vede, atâta vreme cât nimeni nu povestește despre ea. Când o ridic, ușor, cu blândețe, cu sensibilitatea proprie pictorului, îi provoc o fericire imensă, ca la atingerea unei ploi delicate de vară. Şi fiindcă ea simte căldura mea, realitatea mea, inima mea, îmi răspunde pe tonul unui poet plin de nădejde în mesajul operei sale: *"Vădit că fiecare lucru își are tainicul lui strop de poezie, cântecul lui. Să-l simți, e un mare dar; să ne faci și pe noi să-l simțim, asta e ceva din puterea lui Dumnezeu."*

O înțeleg, îi știu rostul vieții pe pământ, fiindcă și eu sunt din pământ, și ea se întoarce la mine. Frunza continuă să-și urmărească calea pietruită de destinul unui pribeag, de destinul unui faraon, de destinul unui războinic, de destinul unui bijutier, sau de destinul unui martir. Urmărind-o pe drum, așa cum este luată de vânt, cu întregul ei conținut artistic, în bătaia solemnității, descopăr cu ușurință la fiecare pas o mulțime de ființe, alte chipuri și culori, alte conexiuni, alte lucruri despre mine însumi.

Şi, dătătoare de liniște, de lumină, de clipe de luciditate, are puterea să-mi facă cu ochiul, dar în așa fel încât privirea mea să nu-i afle dezlegarea. Decât foarte puțin. Frunza trezește în mine o mulțime de gânduri, nesigure și fugitive, dar tandre și pline de înțelepciune. Probabil că își are corespondentul în fenomenele contracției sufletești ale unei muze rubensiene, dincolo de straturile fine ale unui machiaj natural: notele fine de viață intimă, notele fine de pitoresc, notele fine de misterios și pretențios își încep primele contracția, după examinarea observațiilor extrem de fine ale unui spirit viu și alert.

Eu sunt spiritul unei frunze care s-a pus în locul unui artist genial, foarte experimentat în a face din arta sa povestea minunată a unei frunze compatibilă cu noblețea, solemnitatea și spiritualitatea unei imagini a „Celui de Neimaginat".

Leadershipul este imaginea "Celui de Neimaginat" concretizată într-o operă artistică al cărui mesaj, ce face proba timpului, poate fi exprimat în felul următor: "Cel mai greu lucru din lume este să accepți să fii mereu același tu, sub alt chip și altă înfățișare."

Privește-mă sincer, și nu te preface că nu mă vezi dacă vrei cu adevărat să înțelegi modalitatea prin care artistul ajunge la nivelul Marii Arte printr-o tehnică aparte, numită *Syrapher-Nupitho* s, sau "vocea Domnului în fiecare expresie a naturii".

Îmi ridic ușor privirea și mă uit în ochii frunzei din dreapta mea. Ai dreptate, chiar așa sunt ochii tăi, seamănă bine cu ochii mei, fiindcă ochii DOMNULUI aleargă încoace și încolo pe tot pământul, pentru a se arăta puternic de partea celor a căror inimă este desăvârșită spre el.

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-sincer-si-nu-te-preface-ca-nu-ma-vezi.html